

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 432/2010-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. októbra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť Úradu geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky, B., zastúpeného advokátkou JUDr. R. B., P., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 8 Co 427/2007-149 z 24. novembra 2009, a to časťou jeho výroku, ktorou bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 6 C 7/2005 z 23. mája 2007, ako aj výrokom o trovách konania a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Úradu geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 22. júla 2010 doručená sťažnosť Úradu geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 8 Co 427/2007-149 z 24. novembra 2009 (ďalej aj

„namietaný rozsudok“), a to časťou jeho výroku, ktorou bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 6 C 7/2005 z 23. mája 2007 (ďalej aj „prvostupňový rozsudok“), ako aj výrokom o trovách konania.

Rozsudkom okresného súdu sp. zn. 6 C 7/2005 z 23. mája 2007 bol sťažovateľ zaviazaný *„zaplatiť navrhovateľovi (t. j. L., investičné družstvo) 547 544,60 Sk ako náhradu škody a sumu 48 882,50 Sk ako náhradu trov konania“*. Predmetný rozsudok okresný súd odôvodnil okrem iného tým, že *„katastrálny úrad nepostupoval v konaní o návrhu na vklad bez zbytočných prieťahov, pretože nevydal rozhodnutie, aj keď uplynulo päť mesiacov odo dňa, kedy bol katastrálnemu úradu doručený návrh na vklad, hoci už došlo k sústredeniu podkladov potrebných na vydanie rozhodnutia“*. Oneskorené vydanie rozhodnutia o návrhu na vklad okresný súd kvalifikoval v odôvodnení svojho rozsudku ako nesprávny úradný postup súvisiaci s rozhodovacou činnosťou katastrálneho úradu. Navyše tým, že o predmetnom návrhu nebolo rozhodnuté v lehote 30 dní od jeho podania, navrhovateľ, na ktorého neprešli práva a povinnosti prenajímateľa, nemal právny titul na inkasovanie nájomného, čím mu vznikla škoda vo forme ušlého zisku. Na základe odvolania sťažovateľa proti uvedenému rozsudku okresného súdu rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 8 Co 427/2007-149 z 24. novembra 2009 tak, že rozsudok okresného súdu zmenil v časti o zaplatenie sumy 2 596,49 € tak, že návrh v tejto časti zamietol. Vo zvyšnej časti rozsudok okresného súdu vo veci samej potvrdil. Zároveň krajský súd uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť navrhovateľovi náhradu trov konania v sume 2 029,44 €. Krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku konštatoval, že odvolaním napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa je vecne správne v časti priznania istiny 469 322 Sk (15 578,66 €), avšak nesprávne vo zvyšnej časti istiny 78 222 Sk (2 596,49 €).

Sťažovateľ ďalej podrobne opísal skutkový stav, ktorý predchádzal podaniu žaloby o náhradu škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, tvrdiac, že *„povinnosťou súdu v právnej veci, v ktorej si navrhovateľ (t. j. L., investičné družstvo) uplatňuje voči tretiemu subjektu právo na náhradu škody z titulu ušlého zisku, ktorý zisk mal navrhovateľ dosiahnuť z určitého právneho úkonu, či vôbec právny úkon, z ktorého mal*

navrhovateľ dosiahnuť zisk (náhrady nedosiahnutia ktorého sa navrhovateľ domáha), bol platný“.

Podľa názoru sťažovateľa „konštrukcia výroku touto sťažnosťou napadnutého rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, bola použitá účelovo, aby zabránila možnosti podania dovolania sťažovateľom, a v konečnom dôsledku ňou bolo porušené aj právo sťažovateľa na súdnu alebo inú právnu ochranu“.

Sťažovateľ uviedol, že proti rozsudku krajského súdu podal dovolanie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“), ktorý ho uznesením sp. zn. 6 Cdo 69/2010 odmietol. K predmetnému uzneseniu pripojil sudca najvyššieho súdu JUDr. R. Č. odlišné stanovisko, pretože bol toho názoru, že rozsudok krajského súdu v potvrdzujúcom výroku vo veci samej a o trovách konania mal byť zrušený a vec mu mala byť vrátená v rozsahu zrušenia na ďalšie konanie.

V nadväznosti na právny názor ústavného súdu vyslovený v uznesení sp. zn. I. ÚS 153/06 z 26. apríla 2006 sťažovateľ uvádza, že proti rozsudku krajského súdu v napadnutej časti už podal sťažnosť ústavnému súdu, ktorá bola uznesením č. k. IV. ÚS 142/2010-9 z 25. marca 2010 odmietnutá pre neprípustnosť z dôvodu jej predčasného podania. V súvislosti s tým cituje z rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. I. ÚS 153/06 z 26. apríla 2006, v ktorom ústavný súd vyslovil, že v prípadoch, keď je dovolanie neprípustné, nemožno ho považovať za procesný prostriedok, ktorý zákon sťažovateľovi na ochranu jeho základných práv a slobôd poskytuje. Preto v týchto prípadoch lehota na podanie sťažnosti plynie odo dňa nadobudnutia právoplatnosti odvolacieho súdu. Sťažnosť ústavnému súdu preto sťažovateľ podal v snahe predísť zmeškaniu lehoty na jej podanie pre prípad odmietnutia jeho dovolania najvyšším súdom.

Podľa sťažovateľa krajský súd napriek jeho nesúhlasu z 2. augusta 2007 s rozhodovaním odvolacieho súdu bez nariadenia pojednávania o jeho odvolaní rozhodol bez nariadenia pojednávania rozsudkom z 24. novembra 2009, čím mu odňal možnosť

konať pred súdom, a tým porušil jeho základné právo na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 ústavy.

Sťažovateľ na základe uvedených skutočností navrhol, aby ústavný súd nálezhom takto rozhodol:

„1. Základné právo Slovenskej republiky, za ktorú koná Úrad geodézie, kartografie a katastra Slovenskej republiky na súdnu a inú právnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24. 11. 2009 sp. zn. 8 Co 427/2007 a to v časti výroku, ktorým bol rozsudok Okresného súdu Bratislava III zo dňa 23. 5. 2007 sp. zn. 6 C 7/2005 potvrdený, ako aj výrokom o trovách konania porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 24. 11. 2009 sp. zn. 8 Co 427/2007 v časti výroku, ktorým bol rozsudok Okresného súdu Bratislava III zo dňa 23. 5. 2007 sp. zn. 6 C 7/2005 potvrdený, ako aj výroku o trovách konania sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi sa priznáva úhrada trov právneho zastúpenia, ktoré je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť na účet právneho zástupcovi sťažovateľa do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadost'učinenie.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Predmetom sťažnosti je sťažovateľom namietané porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu č. k. 8 Co 427/2007-149 z 24. novembra 2009.

Ústavný súd už v tejto súvislosti judikoval (napr. m. m. I. ÚS 184/09, I. ÚS 237/09, I. ÚS 239/09, IV. ÚS 49/2010), že lehota na prípadné podanie sťažnosti po rozhodnutí o dovolaní bude považovaná v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu s výnimkou prípadov, keď to konkrétne okolnosti veci zjavne vylučujú. Nie je preto dôvodné, aby sťažovateľ v prípade podania dovolania podal zároveň aj sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, pretože aj za predpokladu, že by dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie nie je prípustné, nemožno sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy smerujúcu proti rozhodnutiu, ktoré predchádzalo rozhodnutiu dovolacieho súdu, odmietnuť pre jej oneskorenosť (porovnaj tiež rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva

z 12. novembra 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99 a jeho body 51, 53, 54).

Podľa názoru ústavného súdu sťažnosť sťažovateľa, ktorou namieta porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy rozsudkom krajského súdu č. k. 8 Co 427/2007-149 z 24. novembra 2009, ktorým potvrdil rozsudok okresného súdu sp. zn. 6 C 7/2005 z 23. mája 2007, je zjavne neopodstatnená.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom všeobecného súdu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom všeobecného súdu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie.

Ústavný súd predovšetkým pripomína, že podľa svojej ustálenej judikatúry nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inšinciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

Ústavný súd, tak ako to už vyslovil vo viacerých svojich nálezochoch, nie je opravnou inšinciou všeobecných súdov (napr. I. ÚS 31/05), a preto nemôže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov, pokiaľ tieto súdy vo svojej činnosti postupujú v súlade s právami na súdnu a inú právnu ochranu zakotvenými v siedmom oddiele druhej hlavy

ústavy (čl. 46 až čl. 50 ústavy). Z takéhoto pohľadu pristúpil ústavný súd aj k posúdeniu napadnutého rozsudku krajského súdu.

Z odôvodnenia krajského súdu č. k. 8 Co 427/2007-149 z 24. novembra 2009 okrem iného vyplýva:

«Odvolačí súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p., bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. a dospel k záveru, že je vecne správny v časti priznania istiny 469.322,- Sk (15.578,66 Eur), avšak nesprávne súd prvého stupňa posúdil vec v časti zaplattenia istiny 78.222,- Sk (2.596,49 Eur).

Podľa § 18 ods. 1 a 2 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom, štát zodpovedá za škodu spôsobenú v rámci plnenia úloh štátnych orgánov a orgánov spoločenských organizácií uvedených v § 1 ods. 1 nesprávnym úradným postupom tých, ktorí tieto úlohy plnia. Zodpovednosti podľa ods. 1 sa nemôže zbaviť.

Zodpovednosť podľa uvedeného zákonného ustanovenia je jednou z foriem objektívnej zodpovednosti štátu, tzn. zodpovednosti bez ohľadu na zavinenie, ktorá je daná vtedy, ak sú súčasne splnené 3 základné zákonné podmienky, a to existencia škody ako majetkovej ujmy vyjadriteľnej v peniazoch, nesprávny úradný postup a príčinná súvislosť medzi škodou a nesprávnym úradným postupom.

Právo na náhradu škody majú tí, ktorí boli účastníkmi konania a boli poškodení nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom.

Práva k nehnuteľnostiam zo zmlúv alebo z dohôd, ako aj práva k nehnuteľnostiam zo zakladateľskej listiny obchodnej spoločnosti uvedené v § 1 ods. 1 sa zapisujú do katastra vkladom, vklad možno vykonať iba na základe právoplatného rozhodnutia katastrálneho úradu, pričom právne účinky vkladu vznikajú na základe právoplatného rozhodnutia katastrálneho úradu o jeho povolení (§ 28 ods. 1 a 3, § 29 zákona č. 162/1995 Zb. účinného do 31. 12. 2001).

Rozhodnutie ktorým sa vklad povoľuje, katastrálny úrad vyznačí v zmluve, dohode, prípadne v zakladateľskej listine. Rozhodnutie o povolení vkladu nadobúda právoplatnosť dňom jeho vyznačenia, proti rozhodnutiu o povolení vkladu nemožno podať odvolanie (§ 31 ods. 3, 5 citovaného zákona).

Podľa § 32 ods. 1 citovaného zákona, katastrálny úrad rozhodne o návrhu na vklad do 30 dní odo dňa doručenia návrhu na vklad.

Podľa § 23 ods. 1 citovaného zákona, katastrálne konanie sa preruší, ak sa začalo konanie o predbežnej otázke, ak je na rozhodnutie potrebný znalecký posudok, ak nebol zaplatený správny poplatok, ak bol účastník konania vyzvaný, aby v určenej lehote predložil verejnú listinu alebo inú listinu, ktorá potvrdzuje právo k nehnuteľnosti, alebo aby odstránil nedostatky návrhu, prípadne jeho príloh.

V prejednávanej veci sa navrhovateľ domáhal proti odporcovi náhrady škody, ktorá mu vznikla ako strata na nájomnom za 84 dní, t. j. od 1. 1. 2002 do 25. 3. 2002 v celkovej sume 547.544,60 Sk v dôsledku nedodržania 30-dňovej lehoty na rozhodnutie o návrhu na vklad v zmysle § 32 ods. 1 katastrálneho zákona odporcom, keď o návrhu navrhovateľa na vklad vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré boli zároveň predmetom nájmu na základe Zmluvy o nájme nebytových priestorov zo dňa 29. 10. 2001 za dohodnuté ročné nájomné v sume 1.722.818,- Kč, ktorý návrh na vklad vlastníckeho práva navrhovateľa k predmetným nehnuteľnostiam do katastra bol doručený katastrálnemu úradu dňa 22. 10. 2001, rozhodol až dňa 25. 3. 2002.

Súd prvého stupňa na daný prípad správne aplikoval zákon č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom a správne tiež dospel k záveru, že v prejednávanej veci boli splnené tri základné objektívne predpoklady vzniku zodpovednosti odporcu za škodu, a to nesprávny úradný postup odporcu spočívajúci v nedodržaní zákonom stanovenej 30-dňovej lehoty na rozhodnutie o návrhu na vklad v zmysle § 32 ods. 1 katastrálneho zákona, ktorú lehotu správne posúdil ako zákonnú, ďalej vznik škody navrhovateľovi vo forme straty na nájomnom dohodnutom v Zmluve o nájme z 29. 10. 2001 a tiež existencia príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom odporcu a vznikom škody navrhovateľovi.

Pokiaľ ide o posúdenie splnenia týchto zákonných podmienok vzniku zodpovednosti odporcu za škodu, odvolací súd sa v celom rozsahu stotožnil správnym posúdením veci súdom prvého stupňa, ako aj s odôvodnením napadnutého rozsudku v tejto časti a konštatoval jeho správnosť (§ 219 ods. 2 O. s. p.).

Odporca v odvolaní namietal, že 30-dňová lehota uvedená v § 32 ods. 1 katastrálneho zákona nie je lehotou zákonnou, ale len poriadkovou a ďalej s poukazom na

publikáciu JUDr. Jána Drgonca, DrSc. namietal, že súd nemá právomoc rozhodovať o náhrade škody podľa zákona č. 58/1969 Zb. spôsobenej nesprávnym úradným postupom, ale podľa uvedeného zákona môže rozhodovať len o náhrade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím orgánu štátnej správy. Tieto námietky odvolací súd posúdil ako nedôvodné, pričom vychádzal najmä z ustanovenia § 18 ods. 1 a 2 zákona č. 58/1969 Zb., § 32 ods. 1 katastrálneho zákona, a tiež z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Cdo 32/2007, vydaného v obdobnej právnej veci, z ktorého vyplýva, že nárok na náhradu škody vzniknutej nesprávnym úradným postupom pred 1. júlom 2004, je potrebné posudzovať podľa zákona č. 58/1969 Zb., ktorý je vo vzťahu k Občianskemu zákonníku zákonom špeciálnym a pokiaľ tento špeciálny zákon neobsahuje vlastnú úpravu, právne vzťahy sa riadia Občianskym zákonníkom (§ 20 zákona č. 58/1969 Zb.), keď zodpovednosť štátu podľa tohto zákona za nezákonný alebo nesprávny postup výkonu štátnej moci majúci za následok škodu, má charakter občiansko-právnej zodpovednosti. Ďalej Najvyšší súd Slovenskej republiky v odôvodnení uvedeného rozhodnutia uviedol, že „k nesprávnemu úradnému postupu môže dôjsť nielen pri úkonoch v rámci činnosti, pri ktorej štátny orgán nerozhoduje, ale tiež v rámci jeho rozhodovacej činnosti. Nesprávnym úradným postupom môže byť aj nevydanie alebo oneskorené vydanie rozhodnutia v dôsledku porušenia stanovených alebo primeraných lehôt a jeho vydanie, lebo znaky nesprávneho úradného postupu má aj nečinnosť štátneho orgánu alebo jeho činnosť, ktorá nie je vykonaná v stanovenej lehote alebo v lehote, ktorá zodpovedá právu na prejednanie veci „bez zbytočných prieťahov“ (čl. 48 ods. 2 Ústavy SR).“ Z uvedeného rozhodnutia tiež vyplýva, že nedodržanie lehoty v zmysle § 32 ods. 1 katastrálneho zákona je jednoznačne procesný postup priečiaci sa zákonu a tento postup môže mať za následok vznik zodpovednosti podľa zákona č. 58/1969 Zb. vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku účastníka katastrálneho konania, ktoré bolo priamo a nesprostredkovane spôsobené práve týmto postupom.

V prejednávanej veci je nesporné, že návrh na vklad vlastníckeho práva navrhovateľa k predmetným nehnuteľnostiam do katastra bol doručený príslušnému katastrálnemu úradu dňa 22. 10. 2001 a v zmysle § 32 katastrálneho zákona bol katastrálny úrad povinný rozhodnúť o tomto návrhu do 30 dní odo dňa jeho doručenia. Katastrálny úrad túto povinnosť porušil, o návrhu na vklad v zákonom stanovenej 30-dňovej lehote nerozhodol a až dňa 14. 3. 2002 vydal rozhodnutie, ktorým katastrálne konanie prerušil na

dobu 30 dní od doručenia rozhodnutia z dôvodu neuhradenia správneho poplatku z návrhu na vklad vo výške 10.000,- Sk. Do vydania rozhodnutia Katastrálneho úradu v Ž. č. V 2656/2001 dňa 14. 3. 2002 o prerušení katastrálneho konania, nedošlo k prerušeniu katastrálneho konania, plynutie lehoty určenej v § 32 katastrálneho zákona nebolo prerušené, a preto katastrálny úrad mal o návrhu navrhovateľa na vklad do katastra nehnuteľností rozhodnúť najneskôr do 21. 11. 2001. Tento záver taktiež vyplýva z odôvodnenia rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Cdo 32/2007.

Odvolací súd v zmysle uvedeného dospel k záveru, že navrhovateľ si dôvodne uplatnil nárok na náhradu škody vzniknutej mu stratou na nájomnom, na ktoré mal nárok v zmysle Zmluvy o nájme nebytových priestorov zo dňa 29. 10. 2001 od 1. 1. 2002 v sume 1.722.818,- Kč ročne, a to za obdobie od 1. 1. 2002 do 14. 3. 2002, t. j. 72 dní, v celkovej sume 469.322,- Sk, t. j. 15.578,66 Eur. Na základe rozhodnutia príslušného katastrálneho úradu bolo od 14. 3. 2002 prerušené katastrálne konanie, a teda aj plynutie lehoty určenej v ust. § 32 katastrálneho zákona, a preto navrhovateľovi za obdobie od 14. 3. 2002 do vydania rozhodnutia o povolení vkladu príslušným katastrálnym úradom dňa 25. 3. 2002 nevznikla škoda v príčinnej súvislosti s nesprávnym úradným postupom.

Keďže súd prvého stupňa nesprávne ustálil výšku vzniknutej škody, odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 220 O. s. p. zmenil v časti o zaplatenie 2.596,49 Eur tak, že návrh v tejto časti zamietol a vo zvyšnej časti vo veci samej, t. j. časti priznanej sumy 469.322,- Sk (15.578,66 Eur) rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 219 O. s. p. ako vecne správny potvrdil.

Keďže odvolací súd zmenil v časti rozhodnutie súdu prvého stupňa rozhodol o náhrade trov konania podľa § 224 ods. 2 v spojení s ust. § 142 ods. 3 O. s. p. a navrhovateľovi, ktorý mal v konaní neúspech len v pomerne nepatrnej časti priznal plnú náhradu trov prvostupňového aj odvolacieho konania, ktoré mu vznikli v prvostupňovom konaní za 2 úkony právnej služby (prevzatie a príprava zastúpenia, podanie návrhu) po 10.125,- Sk, za 2 úkony právnej služby (vyjadrenie zo dňa 28. 3. 2007, zastupovanie na pojednávaní dňa 23. 5. 2007) po 10.150,- Sk s náhradou 19% DPH v sume 7.704,50 Sk a spolu s paušálnou náhradou nákladov po 136,- Sk za 2 úkony právnej služby a po 178,- Sk za 2 úkony právnej služby, t. j. spolu v sume 48.882, 50 Sk, t. j. 1.622,60 Eur a v odvolacom konaní za 1 úkon právnej služby (vyjadrenie k odvolaniu zo dňa 7. 9. 2007) po 10.150,- Sk s

náhradou 19% DPH v sume 1.928,50 Sk a s paušálnou náhradou nákladov v sume 178,- Sk, teda spolu v sume 12.256,50 Sk, t. j. 406,84 Eur.»

V citovanej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku krajský súd zrozumiteľným a jednoznačným spôsobom uviedol rozsiahle dôvody, pre ktoré odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu vo vzťahu k sťažovateľovi potvrdil. V každom prípade tento postup krajského súdu pri odôvodňovaní svojho právneho záveru vo veci sťažovateľa nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, teda krajský súd v danom prípade neporušil označené základné právo sťažovateľa „*nesprávnou a svojvoľnou aplikáciou a výkladom práva*“. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť právny názor krajského súdu svojím vlastným. V konečnom dôsledku však ústavný súd nie je opravným súdom právnych názorov krajského súdu. Ingerencia ústavného súdu do výkonu tejto právomoci krajského súdu je opodstatnená len v prípade jeho nezlučiteľnosti s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákonov všeobecných súdov, ktoré sú „*pánmi zákonov*“, v zmysle citovanej judikatúry by mohol nahradiť napadnutý právny názor krajského súdu iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, resp. ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje, a preto bolo potrebné sťažnosť odmietnuť, ako zjavne neopodstatnenú.

Pretože sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. októbra 2010